

ABSTRAKT

V naší práci se zaměřujeme na období celosvětové pandemie COVID-19 v jejích počátcích, konkrétně na jaře a na podzim roku 2020. Věnujeme se především oblasti českého školství. Reflektujeme, jak pandemie a s ní úzce související distanční výuka ve školách ovlivnily přístup pedagogů ke vzdělávání a také jejich duševní zdraví.

V teoretické části práce se pokoušíme vymezit základní pojmy, jako je osobnost učitele, profesní rozvoj, motivace, stres, syndrom vyhoření, psychohygienu. Věnujeme se pochopitelně i vysvětlení toho, co to vlastně je distanční výuka.

Praktická část pak byla realizována skrze polostrukturované rozhovory vedené s učiteli teoretických předmětů na středních odborných školách, kteří byli do celého vzdělávacího procesu zapojeni právě v době, kdy výuka musela být kvůli špatnému vývoji pandemie vedena on-line. Jako nejpalčivější se nám jevily otázky nedostatečné technické připravenosti pedagogů a s tím související malé sebevědomí při práci s technikou, ale i záležitosti mizivé podpory ze strany vedení škol, ať už při proškolení v užívání on-line nástrojů, tak při nutnosti péče o duševní zdraví žáků, zaměstnanců škol i rodičů.